

Arrest

nr. 263 622 van 10 november 2021
in de zaken RvV X / IV en X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 10 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoekende partijen, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X en verzoekster in de zaak nr. X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 23 januari 2020 België binnen met een paspoort en verzoeken op 29 januari 2020 om internationale bescherming. Op 30 juni 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:
"A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...)1989 in het departement Cabañas. U bent naar school geweest tot u veertien jaar oud was. U hebt sinds 2008 een relatie met L. R. A. V. (...) en bent nadat u uw partner hebt leren kennen gaan wonen in Caserio El Rodeo in het kanton San Matias, in de stad Sensuntepeque van het departement Cabañas. Samen met uw partner heeft u drie kinderen: M. E. (...), geboren op (...) 2009, A. I. (...), geboren op (...) 2012 en E. S. (...), geboren op (...) 2016.

U werkte van 2006 of 2007 tot 2013 voor het openbaar vervoer, waar u een route had tussen Sensuntepeque en San Lorenzo. Terwijl u voor het openbaar vervoer werkte, werden verschillende van uw collega's vermoord. U werd in Sensuntepeque bedreigd door de bende MS13 en er werd dagelijks van u geëist dat u vijf, drie of twee dollar betaalde. U besloot nadat nogmaals een collega werd vermoord niet langer bij het openbaar vervoer te blijven werken. Een week later ging u opnieuw werken bij het openbaar vervoer, voor een vriend, waarna u werd bedreigd door enkele bendeleden, vermoedelijk van de bende MS13, die eisten dat u renta, afpersingsgeld, zou betalen. U besloot toen dat het beter was om El Salvador te verlaten en ging naar de Verenigde Staten, waar u verbleef van 2013 tot 2016. Op 16 januari 2016 belde uw partner u om u te laten weten dat uw zoon, A. I. (...), seksueel misbruikt was en besloot u terug te keren naar El Salvador. Na uw terugkeer uit de Verenigde Staten ging u terug in het kanton San Matias, Sensuntepeque stad wonen en leefde u van het spaargeld dat u in de Verenigde Staten had verzameld. Op 11 februari 2016 werd de neef van uw partner, C. R. G. C. (...), vermoord omdat ze hem verplicht hadden toe te treden tot een bende.

Vanaf begin juni 2019 was u verantwoordelijk voor de bouw van het huis van uw oom, bij wie u in de Verenigde Staten had gewoond. Toen u begin juni 2019 naar de bank ging om geld te halen zodat u materialen kon bestellen voor de bouw, merkte u dat u gevolgd werd door personen en werd u vervolgens onderschept. Ze bedreigden u en eisten dat u twintig dollar zou betalen. U gaf hen het geld en ze zeiden u nog dat ze u in de gaten hielden. U woonde vanaf dan niet langer op één plaats, maar bracht tijd door in het huis van uw vader in het kanton El Volcán in de stad Sensuntepeque en in het kanton San Matias van dezelfde stad. Midden juni 2019 werd u een tweede keer benaderd in het park in het centrum van Sensuntepeque door één persoon, toen u op weg was om een elektriciteitsrekening te betalen en u moest opnieuw twintig dollar betalen.

Op 16 oktober 2019 begeleidt u uw zoon A. (...) naar het kinderziekenhuis voor een afspraak. Toen jullie terugkeerden werd u bedreigd met een steekwapen. De bendeleden vroegen u twintig dollar, maar u vertelde hen dat u niet zoveel bij had en gaf hen maar tien dollar. Ze lieten u nog weten dat ze u de hele tijd in de gaten hielden. U deed die dag aangifte bij de politie. Twee dagen later kwamen bendeleden naar u vragen in de buurt van het huis van uw vader in het kanton El Volcán.

Eind oktober 2019 kreeg u een telefonische oproep waarin u werd gezegd dat u in de gaten werd gehouden. U moest vijfduizend dollar betalen. Toen u vroeg waarom, bedreigden ze uw familie. U wilde vervolgens opnieuw aangifte doen, maar omdat de zaak van uw eerdere aangifte nog openstond en ze al onderzoek aan het doen waren, hebben ze geen nieuwe aangifte genoteerd.

U verliet El Salvador met uw gezin op 22 januari 2020, jullie vlogen via Spanje naar Frankrijk en zijn vandaaruit met de trein naar België gereisd en zijn hier aangekomen op 25 januari 2020. Jullie dienden vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 29 januari 2020. U vreest voor uw oudste zoon nog dat hij bij terugkeer verplicht zal worden toe te treden tot een bende en dat uw twee andere kinderen niet de nodige medische zorgen zullen krijgen, u zou niet naar het ziekenhuis kunnen gaan omdat jullie er niet buiten kunnen gaan.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (DUI), uw paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen, reisdocumenten, een aangifte bij het Openbaar Ministerie, een aanvraag om uw kinderen van school te laten veranderen, een document over de doodsoorzaak van de neef van uw partner, medische documenten van uw kinderen A. (...) en E. (...) en nieuwsartikels. Op 13 december 2020 bezorgde u het CGVS nog per e-mail een certificaat van de lijkbezorging van de neef van uw partner, een nieuwsartikel over de neef van uw partner en de geboorteakte van de neef van uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécouritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_secouritaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag onderuit haalt.

Om te beginnen leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af over uw werk bij het openbaar vervoer. U beweert namelijk dat u de route van Sensuntepeque naar San Lorenzo deed. Gevraagd of u iedere dag dezelfde route deed, bevestigt u dit (CGVS, p. 8-9). Volgens uw partner had u echter de route van het centrum van Sensuntepeque naar Los Llanitos en deed u in een bepaalde periode ook de route van het centrum van Sensuntepeque naar Copelolapan (CGVS (...), p. 10). Verder zouden er volgens u verschillende van uw collega's zijn vermoord in de periode dat u voor het openbaar vervoer werkte en zou u dagelijks afpersingsgeld hebben moeten betalen. De verklaringen over uw hieropvolgend gedrag zijn echter uitermate vreemd. U zou besloten hebben te stoppen met werken omwille van de zoveelste moord op een collega. U verklaart echter ook dat u een week later alweer terug ging werken, weer renta moest betalen, en dan maar opnieuw besloot te stoppen. Dat u eerst besluit te stoppen met werken omwille van de zoveelste moord op een collega, vervolgens toch terug gaat werken en dan stopt omdat u renta moest betalen is bevreemdend, gezien u daarvoor ook dagelijks renta moest betalen en dus kon verwachten dat dit opnieuw zou gebeuren (CGVS, p. 8-9). Het is bovendien eigenaardig dat, als u werkelijk omwille van uw problemen bij het openbaar vervoer naar de Verenigde Staten zou zijn gevlucht, u hier geen asiel aanvraag, maar er illegaal verbleef (CGVS, p. 7). Nog vreemder is dat uw partner, gevraagd naar hoe het komt dat er op haar DUI, die is aangevraagd in 2015 op een moment dat ze in El Volcán woonde, het adres van San Matias bevat, verklaart dat u eigenlijk naar de Verenigde Staten bent vertrokken om daar te gaan werken voor het huis dat jullie zouden bouwen in El Salvador (CGVS (...), p. 9). Dat jullie verklaringen over deze problemen

en uw verblijf in de Verenigde Staten niet coherent zijn, trekt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in twijfel, gezien uw partner de problemen die u had bij het openbaar vervoer linkt aan de problemen die u in 2019 gehad zou hebben (CGVS (...), p. 17).

Nog kunnen jullie verklaringen over de bouw van het huis van uw oom niet overtuigen. Zo is het al uitermate vreemd dat uw partner, gevraagd naar wie de bouwheer was, verklaart dat zijn naam A. (...) is, maar ze zijn familienaam niet weet (CGVS (...), p. 7), terwijl ze vervolgens, na een pauze, tijdens de uiteenzetting van jullie problemen wel vlot kan vertellen dat zijn naam O. A. F. (...) is (CGVS (...), p. 17). Dat u bovendien beweert het huis van uw oom te hebben afgewerkt (CGVS, p. 19), terwijl dit volgens uw partner nog niet was afgerond (CGVS (...), p. 7), is ook zeer eigenaardig. Ook over de hoe vaak u naar deze bouw ging verschillen jullie verklaringen. U beweert namelijk in totaal maar drie keer naar de bouw te zijn geweest (CGVS, p. 20). Uw partner stelt dan weer dat u hier twee à drie keer per week naar toe ging (CGVS (...), p. 6). Dat jullie verklaringen over deze bouw zo weinig coherent zijn, plaatst verdere vraagtekens bij uw problemen, gezien u beweert dat u een eerste maal bedreigd werd toen u naar de bank ging om geld te halen om materialen te kunnen kopen voor de bouw (CGVS, p. 24).

Ook over de problemen zelf leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u initieel zeer summier dat u verantwoordelijk was voor de bouw, daarvoor een trip maakte tot Sensuntepeque, daar op die dag bedreigd werd met een steekwapen en die dag ook een aangifte hebt gedaan (CGVS, p. 22). Gevraagd om meer details te vertellen, geeft u slechts de datum van de dag dat u dit zou zijn overkomen, namelijk 16 oktober 2019 (CGVS, p. 23). Echter, wanneer u nogmaals de tijd krijgt om helemaal uw verhaal te vertellen, met meer details, blijkt dat u op 16 oktober 2019 helemaal geen trip maakte voor de bouw, maar dat u op weg zou zijn geweest samen met uw zoon naar het ziekenhuis (CGVS, p. 23). U zou voor 16 oktober 2019 wel al twee keer eerder zijn benaderd door bendeleden die geld van u vroegen. U beweert hierover dat dit de eerste keer gebeurde begin juni 2019, de dag dat de bouw begon en bendeleden u twintig dollar vroegen toen u naar de bank ging om geld te halen voor de materialen van de bouw van het huis van uw oom (CGVS, p. 24). Deze verklaringen zijn echter tegenstrijdig met uw verklaringen bij DVZ. U verklaarde daar namelijk dat nadat de bouw begon, u materialen ging halen en gevolgd werd door enkele personen die u op een dwaalspoor kon brengen, en vervolgens pas drie keer benaderd werd (DVZ vragenlijst, p. 1, punt 5). Als u al een keer eerder bendeleden op een dwaalspoor hebt gebracht, kan het bijgevolg niet zijn dat u de dag dat de bouw begon een eerste keer aangesproken werd om twintig dollar te betalen, zoals u bij het CGVS verklaarde. Bovendien situeert uw partner de eerste keer dat u werd benaderd niet begin juni, maar pas begin september 2019 (CGVS (...), p. 24).

U beweert een tweede keer benaderd te zijn midden juni, toen u een elektriciteitsrekening moest betalen (CGVS, p. 24). Uw partner verklaart initieel echter dat de tweede keer dat u benaderd werd door bendeleden was toen u terugkwam van het ziekenhuis met uw zoontje A. (...) (CGVS (...), p. 17). Wanneer haar vervolgens gevraagd werd hoe vaak u bedreigd werd, antwoordt ze eerst compleet naast de kwestie en de vraag moet haar nog eens herhaald worden voor ze kan zeggen dat u drie keer bedreigd bent geweest. Gevraagd naar wanneer de tweede keer was, stelt ze dat u materialen ging kopen (CGVS (...), p. 24), dus niet dat u terugkwam van het ziekenhuis zoals ze het eerst voorstelde, noch dat u een elektriciteitsrekening ging betalen zoals u beweert. Bovendien situeert uw partner deze bedreiging opnieuw op een ander moment dan u doet, zij beweert namelijk dat u een tweede keer werd benaderd op het einde van september 2019 (CGVS (...), p. 24). Het is bovendien uiterst eigenaardig dat uw partner bij DVZ slechts melding maakt van twee incidenten in 2019 waar u geld moest betalen (DVZ vragenlijst (...), p. 1-2, punt 5) en ook uw aangifte vermeldt maar twee dergelijke incidenten, en geen drie zoals u bij het CGVS beweert. Daarbij dient er ook op gewezen te worden dat u maar een zeer vage beschrijving van dit eerste incident bij de politie liet optekenen. U stelt er dat u op een keer in Sensuntepeque was, en laat na te vertellen wanneer dit gebeurde. Daarnaast geeft u de zeer vage omschrijving dat u er bezig was wat dingen te regelen (document 5). Dat u zo weinig specifieke informatie geeft over deze gebeurtenis aan de politie, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Ook over het verloop van het incident op 16 oktober 2019 zijn de verklaringen van u en uw partner tegenstrijdig. U beweert niet te kunnen zeggen of het nu twee of drie bendeleden waren die u bedreigden die dag (CGVS, p. 24-25) en ook uw partner stelt dat u die dag bedreigd werd door twee à drie personen (CGVS (...), p. 17). Het is dan toch zeer vreemd dat jullie allebei bij DVZ vermeldden dat u die dag door drie personen zou bedreigd geweest zijn (DVZ vragenlijst, p. 1, punt 5; DVZ vragenlijst (...), p. 2, punt 5). In de aangifte die u deed, maakt u bovendien slechts gewag van één persoon die u op 16 oktober 2019 zou hebben bedreigd (document 5). U zou verder op 16 oktober 2019 maar tien dollar betaald hebben aan de bendeleden (CGVS, p. 24), iets waar u van beweert dat het bij DVZ foutief

zijn genoteerd als twintig dollar (CGVS, p. 3). Nochtans verklaarde ook uw partner bij DVZ dat u die dag twintig dollar hebt gegeven aan de bendeleden (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). U verklaart hier bovendien over dat u hen wel tien dollar gaf, maar dat ze u om twintig dollar hadden gevraagd (CGVS, p. 24), terwijl u in uw klacht liet optekenen dat ze u die dag om tien dollar vroegen (document 5).

Nog stelt u dat u en uw zoon op 16 oktober 2019 jammer genoeg niet de auto hebben genomen, maar het openbaar vervoer (CGVS, p. 23). Uw partner verklaart nochtans dat jullie vanaf u bedreigingen begon te ontvangen een wagen gebruikten wanneer jullie het huis verlieten, afspraken hadden voor de kinderen of als u naar de werkzaamheden van het huis moest (CGVS (...), p. 5). Dat u dan toch nog het risico zou nemen om met het openbaar vervoer te gaan, kan niet overtuigen. Bovendien zijn uw verklaringen hierover niet coherent. U beweert namelijk eerst die dag het openbaar vervoer te hebben genomen, maar verklaart vervolgens wel dat jullie na de bedreiging, onmiddellijk gestopt zijn en uit de auto gestapt zijn (CGVS, p. 23).

Tevens zijn ook uw verklaringen aan het CGVS over het incident op 16 oktober 2019 tegenstrijdig met wat u in uw aangifte hebt laten optekenen. Ze stelt u bij het CGVS dat deze bedreiging plaatsvond om acht uur 's morgens (CGVS, p. 23), maar valt in de aangifte te lezen dat dit incident plaatsvond om 9u20 (document 5). U beweert verder dat u onmiddellijk nadat u werd bedreigd met een steekwapen op 16 oktober 2019 aangifte bent gaan doen bij de politie, en dit ook om acht uur 's ochtends, wat toch al eigenaardig is gezien u ook over het incident zelf verklaart dat het ook om acht uur 's ochtends plaatsvond (CGVS, p. 23). De aangifte verschilt echter opnieuw van uw verklaringen, daaruit blijkt namelijk dat u uw aangifte bent gaan indienen op 18 oktober 2019 om 15u35 (document 5), pas twee dagen later. Ook de reden waarom u dit exemplaar van uw aangifte hebt aangevraagd is uitermate vreemd. Zowel in de aanklacht als in de aanvraag voor de aanklacht (document 6) valt namelijk te lezen dat u dit op 24 oktober 2019 aanvroeg om voor te leggen aan de school Ciudadela Don Bosco in Soyapango (document 5), waar u uw kinderen naartoe wilde sturen (CGVS, p. 7). U beweert echter ook dat u op 18 oktober 2019, zes dagen voor u dit document aanvroeg, al besloten te hebben om het land te verlaten (CGVS, p. 23). Dat u dan nog de moeite zou doen om uw kinderen van school te laten veranderen, een verandering die u tevens maar beweert te hebben aangevraagd in november 2019 (CGVS, p. 7), is weinig geloofwaardig.

U verklaart verder dat u, vanaf u problemen begon te krijgen, begin juni 2019, wisselde tussen verschillende adressen, maar ook hierover zijn uw verklaringen onsamenhangend. Zo stelt u eerst dat u in het huis van uw vader bent geweest in El Volcán, en ook in San Matias en San Martin. Vervolgens gevraagd of u ook naar het huis in San Martin ging, stelt u van niet (CGVS, p. 15). Nog vreemder is dat uw partner verklaart aan het CGVS dat ze tussen 2013 en 2016 in El Volcán woonde, maar dat op haar DUI uitgereikt in 2015 niet het adres van El Volcán genoteerd staat. Dat jullie ook over jullie woonplaatsen geen coherente verklaringen weten af te leggen, doet nog verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zeker gezien u beweert dat er nog bendeleden naar u zijn komen vragen in de buurt van het huis in El Volcán op 18 oktober 2019 (CGVS, p. 24-25).

Tevens zijn ook uw verklaringen over dit incident dat ze naar u zouden komen vragen zijn op 18 oktober 2019 niet coherent. Wanneer u gevraagd wordt hoeveel personen er u zijn komen zoeken, stelt u dat u het niet weet, en vervolgt u dat een vriend u zou hebben gezegd dat ze naar u zijn komen vragen en dat u moest oppassen, maar meer uitleg heeft u niet gekregen. Gevraagd wat ze juist gevraagd hebben aan uw vriend, en of ze ook nog bij andere mensen naar u hebben gevraagd, blijkt u opeens wel te weten dat het om twee personen gaat (CGVS, p. 25). U hiermee geconfronteerd dat u dan wel weet dat het twee personen zijn, beaamt dit enkel zonder enige uitleg te verschaffen hoe het komt dat u het even tevoren niet wist. U vertelt hier verder over, dat ze naar u zijn komen vragen op één à twee straten van uw huis in het kanton El Volcán. Het is dan toch wel opmerkelijk dat u dit bij DVZ verwoordde als dat ze u bij u thuis zijn komen zoeken (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5) en ook uw partner verklaart dat ze naar het huis van uw vader zijn gekomen (CGVS (...), p. 24). Ondanks dat ze u in de buurt van uw huis zouden zijn komen zoeken, keerde u ook nog eens terug naar dit huis in El Volcán. Dat u een dergelijk risico zou nemen, zelfs al is het om afscheid te nemen van uw vader, is niet geloofwaardig (CGVS, p. 25). Daarenboven leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af over wanneer dit plaatsvond. Uw partner verklaart namelijk dat ze u kwamen zoeken op 30 of 31 oktober 2019 (CGVS (...), p. 24), terwijl u verklaarde dat dit gebeurde twee dagen nadat u werd bedreigd op de bus, dus op 18 oktober 2019 (CGVS, p. 24-25). Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat het zeer vreemd is dat u na dit incident zou besloten hebben het land te verlaten, maar wel beweert al op 7 oktober 2019 uw vliegtickets gekocht te hebben, voor dit incident zelfs nog maar plaatsvond (CGVS, p. 23).

In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat uw houding absoluut geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade toont. Ofschoon u op 18 oktober 2019 al het besluit nam om het land te verlaten, en eind oktober 2019 ook nog een telefoontje zou hebben gekregen waarin er 5000 dollar geëist werd in ruil voor het leven van uw gezin (CGVS, p. 25-26), wachtte u nog meer dan drie maanden, tot 22 januari 2019 om uw land te verlaten. Als u effectief, zoals u beweert, voor het leven van u en uw gezin zou vrezen, kan men toch verwachten dat u zo snel mogelijk uw land verlaat. Uw excuus, dat dit de enige datum beschikbaar was en er toen net een aanbieding was en de prijs daardoor lager lag (CGVS, p. 23), kan niet overtuigen. Er vonden namelijk dagelijks vluchten plaats tussen San Salvador en Spanje, door onder andere Iberia (een kopie van de informatie waar het CGVS zich op baseert is toegevoegd aan het administratief dossier). U kon bovendien ook rekenen op de financiële steun van uw familie in de Verenigde Staten (CGVS, p. 22), dus ook de goedkopere prijs kan bezwaarlijk dienen als een goed excuus om uw vertrek uit te stellen. Verder reisde u via Spanje en Frankrijk naar België. Ondanks dat u zich in een EU-land bevond, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Uw poging tot verschoning, dat het uw hoofddoel was om in België te geraken omdat in België de wetten, de mensenrechten en de kinderrechten worden gerespecteerd (CGVS, p. 11-12), is onafdoende. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming indient.

Wat betreft de moord op de neef van uw partner, R. (...), moet er op gewezen worden dat de verklaringen van u en uw partner tegenstrijdig zijn met de documenten die jullie neerleggen. Zo stelt u dat zijn volledige naam C. R. G. C. (...) is (CGVS, p. 10). In het nieuwsartikel dat u neerlegt over zijn dood, valt echter de naam C. R. G. V. (...) te lezen (document 11). Dat de tweede familienaam van de neef van uw partner echter V. (...) zou zijn, is ook uitermate vreemd, gezien de tweede familienaam van uw partner en de familienaam van haar zus V. (...) is (CGVS (...), p. 15), en ook in zijn geboorteakte valt te lezen dat zijn familienaam C. R. G. V. (...) is (document 12). Het nieuwsartikel dat over de dood van R. (...) zou gaan, is overigens opgesteld in januari 2016. Ook dit is tegenstrijdig met uw verklaringen, gezien u beweert dat hij maar is vermoord op 11 februari 2016 (CGVS, p. 3). Verder is het nog uitermate vreemd dat u verklaarde al te weten dat R. (...) een bendelid was vanaf u was teruggekeerd uit de Verenigde Staten in januari 2016 (CGVS, p. 8, p. 10), terwijl uw partner beweert dat zij maar na de moord op haar neef te weten is gekomen dat hij zich aan het aansluiten was bij een bende tijdens de wake toen er een bendelid langs kwam bij het huis om dit aan haar te vertellen (CGVS (...), p. 8). Wat betreft het certificaat van de lijklevering van de neef van uw partner en het document over de doodsoorzaak van de neef van uw partner, kan daar enkel uit worden vastgesteld dat hij is overleden, maar kan er niet uit worden afgeleid in welke omstandigheden dit overlijden plaatsvond.

Ook over het seksueel misbruik van jullie zonen leggen jullie geen eenduidige verklaringen af. Zo is het toch al opmerkelijk dat u, gevraagd naar welke zoon seksueel misbruikt werd, enkel A. I. (...) vermeldt (CGVS, p. 11). Uw partner daarentegen beweert dat ook uw zoon M. (...) seksueel zou zijn misbruikt door haar neef R. (...) (CGVS (...), p. 9), iets dat jullie beiden ook nalieten te vermelden bij DVZ. Bovendien beweert ze hierdoor te zijn verhuisd van het huis van haar grootmoeder in San Matias, naar het huis van uw vader in El Volcán, waar ze zou gewoond hebben van 2013 tot 2016 (CGVS (...), p. 9). Nochtans staat op haar DUI aangevraagd in 2015 het adres van San Matias. Uw partner stelt dat ze dit niet heeft laten veranderen omdat ze in 2016 is teruggekeerd naar het huis van haar oma nadat R. (...) werd vermoord (CGVS, p. 9). Dit kan bezwaarlijk een goed excuus genoemd worden, gezien uw partner in 2015 niet kon weten dat Rafael in 2016 vermoord zou worden. Hierop gewezen komt ze plots met een andere verklaring af dat ze dit heeft laten staan omdat ze er een stuk grond zou krijgen van uw tante om een huis te bouwen, en u naar de VS bent vertrokken om daar te gaan werken voor dit huis (CGVS (...), p. 9). Dit antwoord is nog vreemder gezien u beweert naar de VS te zijn vertrokken omwille van bedreigingen van bendeleden (Cfr. supra). Bovendien duiden jullie als dader van dit seksueel misbruik de neef van uw partner R. (...) aan, die in 2016 zou zijn vermoord (CGVS, p. 9, 18). Dat u over zijn dood geen geloofwaardige verklaringen aflegt, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het misbruik van uw kinderen niet ten goede. Uw partner verklaart verder dat uw zoon A. (...) is misbruikt door R. (...), omwille van de goede band die ze hadden. Het is echter uitermate vreemd dat uw zoon A. (...) een goede band met R. (...) zou hebben kunnen opbouwen als uw partner omwille van het eerdere misbruik van uw zoon M. (...) door R. (...) zou zijn verhuisd naar El Volcán (CGVS (...), p. 9, 18). Hoe dan ook, is de dader van dit vermeende misbruik overleden. Het is bovendien uitermate vreemd dat in het klinisch verslag van uw zoon A. I. (...), er wel sprake is van seksueel misbruik, maar hierin te lezen valt dat 'de neef hem wilde misbruiken', niet dat hij dit effectief deed, bovendien geeft dit

document, buiten deze ene verklaring, geen enkele indicatie over hoe dit seksueel misbruik is vastgesteld.

In dit verband dient ook te worden vermeld dat de overige medische documenten die u neerlegt geen enkel verband tonen met de door u aangehaalde problemen. Wat betreft de vrees die u aanhaalt voor uw kinderen, dat zij lijden aan ziektes en u niet naar het ziekenhuis kan gaan in El Salvador (CGVS, p. 28), blijkt uit uw verklaringen en documenten integendeel dat zij weldegelijk beroep kunnen doen op medische hulp en dat u zich hiervoor naar een kinderziekenhuis begaf (CGVS, p. 4). In zoverre u in El Salvador geen beroep zou kunnen doen op een behandeling voor bepaalde ziektes die uw kinderen zouden hebben, dient er op gewezen te worden dat dit buiten de bevoegdheid van het CGVS valt en u hiervoor gebruik kan maken van de daartoe geëigende procedures.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De paspoorten van u, uw partner en uw kinderen, uw DUI, de geboorteaktes van de kinderen en de documenten van uw reis, hebben slechts betrekking op jullie identiteit, reisweg en het moment dat u uw hotels geboekt hebt, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. De nieuwsartikels die u neerlegt hebben slechts betrekking op de algemene situatie op de plaats waar u woonde en houden geen verband met de door u aangehaalde feiten (CGVS, p. 5).

De vrees die u inroept dat uw zoon M. E. (...) bij terugkeer verplicht zal worden toe te treden tot een bende (CGVS, p. 28), is een louter hypothetische vrees die u niet hard maakt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun

buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid wordt nog opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw partner L. R. A. V. (...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de partner van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1991 te Sensuntepeque, in het departement Cabañas. U rondde in 2011 uw middelaar onderwijs af. U woonde vanaf uw geboorte tot 2013 in het huis van uw grootmoeder, in caserio El Rodeo, kanton San Matias in de stad Sensuntepeque van het departement Cabañas. Sinds 2008 hebt u een relatie met C. E. R. F. (...). Samen hebben jullie drie kinderen M. E. (...), geboren op (...) 2009, A. I. (...), geboren op (...) 2012 en E. S. (...), geboren op (...) 2016.

Uw partner werkte voor het openbaar vervoer en had hierbij een route die ging van het centrum van Sensuntepeque naar Los Llanitos. In een bepaalde periode moest hij ook van het centrum van Sensuntepeque naar Copelolapan. Omdat in het centrum van Sensuntepeque de bende MS actief is en aan zijn eindhalte de bende 18, had uw partner altijd problemen. Zo moest hij renta, afpersingsgeld betalen omdat de eigenaar van de route dit niet deed. Uw partner vertrok in september 2013 naar de Verenigde Staten. U ging toen wonen in het huis van uw schoonvader in Caserio La Cebadilla in het kanton El Volcán in de stad Sensuntepeque van het departement Cabañas omdat uw neef R. (...) uw zoon M. (...) misbruikt had. Ook uw zoon A. (...) werd misbruikt door R. (...). In 2016 werd R. (...) vermoord in het bijzijn van uw zus, omdat hij zich aan het aansluiten was bij de bende MS. Na de dood van uw neef bent u terug gaan wonen in het huis van uw oma in het kanton San Matias.

Begin juni 2019 bood de oom van uw partner, O. A. F. (...), aan uw partner aan om te gaan werken bij de constructie van zijn huis in San Lorenzo. Uw partner was hierbij de beheerder van het geld, moest de materialen voor de bouw aankopen en de lonen van de werknemers betalen. Uw partner werd een eerste keer bedreigd begin september 2019 toen twee jongemannen geld van hem vroegen toen hij de bank verliet nadat hij geld was gaan afhalen. Toen uw partner materialen ging kopen, werd hij gevolgd maar slaagde hij erin om de bendeleden te misleiden en hen af te schudden. Op het einde van september 2019 moest uw partner opnieuw geld betalen, twintig dollar, bij het verlaten van de bank. Uw partner werd nog een keer geld gevraagd toen hij terugkwam van het ziekenhuis met het openbaar vervoer, samen met uw zoon A. (...). Er stapten twee of drie mannen op. Uw partner voelde een zakmes in zijn zij waarop de mannen hem zeiden dat hij niet mocht bewegen en hem twintig dollar vroegen. Uw partner vroeg waarom hij geld moest geven, waarop de bendeleden zeiden dat hij nog een openstaande schuld had, waardoor uw partner dacht dat dit te maken had met de bedreigingen waardoor hij naar de Verenigde Staten was vertrokken. Die dag ging hij aangifte doen in Sensuntepeque. Door wat er was gebeurd, veranderde uw zoon A. (...) en kreeg hij een obsessieve stoornis.

Vanaf september 2019 moest u op vraag van uw broer, die op dat moment in de Verenigde Staten woonde, geld achterlaten voor een bendelid met de bijnaam G. (...). U hebt op drie verschillende momenten geld moeten achterlaten. Een eerste keer moest u tachtig dollar achterlaten. De tweede keer vroeg uw broer om honderd dollar achter te laten bij het huis van het bendelid. U wilde dit niet en liet het geld achter in de popuseria waar de moeder van het bendelid werkte. Daarna begon G. (...) u te bellen omdat hij wilde dat u bij hem zou zijn. Vervolgens moest u nog een derde keer honderd dollar gaan brengen nadat het bendelid zijn voet had gebroken tijdens een motorongeval.

Eind oktober 2019, werd uw partner gebeld en eisten ze dat hij vijfduizend dollar zou betalen. Ze dreigden dat als jullie dit niet zouden betalen, ze u, uw partner of de kinderen iets zouden aandoen. Vervolgens begonnen jullie documenten te verzamelen om weg te gaan uit San Matias. Uw partner ging twee of drie dagen na dit telefoontje ook terug naar het politiekantoor van Sensuntepeque om te vertellen wat er sinds dat hij klacht had ingediend allemaal was gebeurd. Op 30 of 31 oktober 2019 kwamen bendeleden uw partner zoeken bij het huis van zijn vader in El Volcán. Op 24 december 2019 kwamen er vier bendeleden van de MS naar het huis in San Matias. Ze hebben met uw tante gepraat, en zijn na een veertigtal minuten weer vertrokken.

Uw partner verbleef uit schrik voor de bendeleden in het huis van zijn vader. Op 22 januari 2020 belde uw partner u om te laten weten dat hij de kinderen zou komen ophalen, zodat ze afscheid konden nemen van zijn vader. Vervolgens bent u samen met uw partner en jullie kinderen vertrokken uit El Salvador. Jullie zijn via Spanje en Frankrijk naar België gereisd, waar jullie op 25 januari 2020 zijn aangekomen. Jullie dienden vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 29 januari 2020. U vreest nog inzake uw jongens dat ze zich zouden moeten aansluiten bij een bende of ontvoering. Er zijn twee jongens uit de familie van uw oma die uit de Verenigde Staten terugkeerden iets overkomen: één jongen is verdwenen en een andere is overleden zonder dat jullie weten wat er met hem gebeurd is.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart en de paspoorten van uw drie kinderen. Op 13 december 2020 bezorgde u het CGVS nog per e-mail een certificaat van de lijkbezorging van uw neef, een nieuwsartikel over uw neef en de geboorteakte van uw neef.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

Wat betreft de eigen problemen die u aanhaalt, dat u geld moest achterlaten voor het bendelid 'G. (...)' en dat dit bendelid vervolgens wilde dat u bij hem zou zijn (CGVS, p. 19-23), dient er al eerst op gewezen te worden, dat u het naliet hier iets over te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Nochtans geeft u aan dat deze incidenten meespeelden in uw beslissing om het land te verlaten (CGVS, p. 20). Uw excuus, dat u hierover niets vertelde bij DVZ omdat uw partner hier niets van weet (CGVS, p. 21), kan niet overtuigen. U verklaarde namelijk aan het begin van uw persoonlijk onderhoud dat u bij DVZ alle redenen had verteld waarom u uw land hebt verlaten (CGVS, p. 3). Bovendien hadden u en uw partner aparte interviews bij DVZ. Hierop gewezen, valt u slechts in herhaling door te stellen dat u niets hebt gezegd omdat u niet wist hoe uw partner zou reageren (CGVS, p. 21). Nog vreemder is dat, gevraagd naar uw leven in San Matias, u expliciet zegt dat er voor u geen probleem was want dat u daar opgegroeid bent, dat ze u daar kenden en u daar zagen (CGVS, p. 13). Dat u dit 'eigen probleem'

dan op geen enkel eerder moment hebt verteld, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

U legt verder ook bezwarende verklaringen af over wie op de hoogte is van uw problemen. Zo verklaart u initieel dat enkel uw tante en uw neefje M. (...) op de hoogte zijn van dit probleem (CGVS, p. 20). Vervolgens blijkt echter dat ook uw moeder op de hoogte is van het feit dat u geld moest achterlaten op vraag van uw broer (CGVS, p. 23). Het is bovendien uitermate vreemd dat u hierover niet praatte met uw partner, gezien de beweerde problemen die hij ook zou hebben op dat moment en u toch logischerwijs met elkaar zou bespreken of jullie werden geïnterviewd door dezelfde bendeleden. Het is tevens zeer eigenaardig dat u verschillende keren herhaalt dat uw partner van niets weet (CGVS, p. 19, 21), terwijl u verklaart dat hij weldegelijk iets vermoedde toen er vier bendeleden langs uw huis in San Matias langskwamen op 24 december 2019 (CGVS, p. 20, 21).

U stelt overigens over deze vier bendeleden van de MS die op 24 december 2019 langskwamen, dat u niet weet of ze voor u kwamen of voor uw partner en dat uw partner hen weldegelijk gezien heeft (CGVS, p. 21-22). De reactie van uw echtgenoot zoals u ze omschrijft, met name dat hij naar buiten ging om te kijken en vervolgens terug naar binnen is gegaan omdat hij niet op de hoogte was van uw probleem is niet aannemelijk, gezien zijn eigen problemen op dat moment (CGVS, p. 21). Het is bovendien zeer vreemd dat als hij werkelijk vier bendeleden van de MS zou hebben zien langs komen bij uw woonplaats in San Matias, hij hier niets van zou vermelden aan het CGVS.

Ook over wanneer u voor uw broer moest geld gaan achterlaten voor dit bendelid zijn uw verklaringen niet overtuigend. Een eerste maal gevraagd wanneer u het geld moest geven of achterlaten, antwoordt u naast de kwestie dat u het deed op vraag van uw broer, dat uw tante en uw neef de enige waren die op de hoogte waren en u hierdoor niet hebt getwijfeld toen Carlos voorstelde het land te verlaten. Nogmaals gevraagd wanneer u het geld moest geven, waar en hoe vaak, geeft u het weinig concrete antwoord dat u het elke twee weken moest geven. De vraag wordt u nog eens een derde maal gesteld voor u het antwoord formuleert dat het in september van vorig jaar plaatsvond (CGVS, p. 20). Dat uw verklaringen aan het CGVS over deze problemen coherentie en plausibiliteit ontberen, doen benevens de omissie ervan voor de DVZ verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit uw asielrelaas blijkt dat u verder uw verzoek baseert op dezelfde motieven als ingeroepen door uw partner C. E. R. F. (...). Gezien er ten aanzien van uw partner een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw partner is gebaseerd op de volgende motieven:

“(…)”

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Inzake uw vrees dat uw jongens zich zouden moeten aansluiten bij een bende of dat ze ontvoering riskeren waarbij u aanhaalt dat er zijn twee jongens uit de familie van uw oma zijn die uit de Verenigde Staten terugkeerden iets overkomen is, dient gesteld te worden dat deze vrees weinig concreet is. Eén jongen is verdwenen en jullie weten sindsdien niets over die jongen, een andere jongen waarvan u de naam nooit gevraagd heeft, is overleden zonder dat jullie weten wat er met hem gebeurd is (CGVS, p. 25). Deze hypothesen dat uw zonen iets gelijkaardigs zou kunnen overkomen, volstaan echter niet om er in uw hoofde een persoonlijk risico af te leiden.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te

verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of

waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 264 333, is de partner van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 264 315. Verzoekende partijen beroepen zich in hoofdzaak op dezelfde vluchtmotieven, met name de bedreigingen die verzoeker in de loop van 2019 zou hebben gekregen van bendeleden, en de bestreden beslissingen zijn, wat deze bedreigingen betreft, gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. Daarnaast haalt verzoekster ook eigen problemen aan met een bendelid voor wie zij in opdracht van haar broer herhaaldelijk geld zou hebben moeten achterlaten en die met haar zou willen samenzijn en stelt zij bij terugkeer naar El Salvador te vrezen dat haar zonen zich zouden aansluiten bij een bende of zullen worden ontvoerd, met betrekking tot welke problemen en vrees er bijkomend gemotiveerd wordt in de tweede bestreden beslissing. In haar verzoekschrift haalt verzoekster dezelfde argumenten aan als deze die verzoeker in zijn verzoekschrift uiteenzet inzake de voorgehouden bedreigingen jegens hem en bekritiseert zij tevens de motieven van de tweede bestreden beslissing met betrekking tot haar eigen problemen met een bendelid. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens blijkt uit de uiteenzetting in hun verzoekschriften dat verzoekende partijen van mening zijn dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Wat betreft de overweging van de adjunct-commissaris-generaal dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn er veelal geen band met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partij hebben gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn. Meer nog, de bedreigingen werden erger en erger naarmate verzoekende partij klacht trachtte in te dienen en bescherming vroeg aan de El Salvadoraanse autoriteiten.”

Waar de adjunct-commissaris-generaal wijst op tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen van verzoekende partijen over verzoekers werk bij het openbaar vervoer en de problemen met bendeleden die daaruit zouden zijn voortgevloeid, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoekende partij is het best geplaatst om te weten welke routes zij reed. Haar echtgenote was niet exact op de hoogte welke routes zij reed toen zij voor het openbaar vervoer reed tot 2013 (meer dan 7 jaar geleden). Het is niet ernstig te verwachten dat de partner van verzoekende partij dit nog exact zou weten.

Bovendien heeft verwerende partij verzoekende partij klaarblijkelijk verkeerd begrepen. Immers, verzoekende partij stopte met haar werk bij het openbaar vervoer. Zij startte een week later inderdaad opnieuw moest werken, maar voor een privé transportbedrijf van een vriend. Het is aldus iet zo dat verzoekende partij zomaar opnieuw startte met werken op haar oude job, maar zij moest iets doen om geld te verdienen om haar gezien te onderhouden. Zij veranderde van job en hoopte dat werken voor een privé bedrijf ervoor zou zorgen dat de bendeleden haar gerust lieten.”

Waar de adjunct-commissaris-generaal vaststelt dat verzoekende partijen geen coherente verklaringen hebben afgelegd over de bouw van het huis van verzoekers oom, repliceert verzoeker als volgt:

“Wat verzoekende partij bedoelde met haar werk dat afgewerkt was, was dat zij er niets meer te doen had, haar deel was afgewerkt, maar het huis zelf niet. Verwerende partij zoekt tegenstrijdigheden die er geen zijn.”

Verzoeker betwist verder dat er sprake zou zijn van tegenstellingen tussen de verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en laat wat dit betreft het volgende gelden:

“Verzoekende partij kreeg op de DVZ amper de kans om haar relaas te doen. Zij werd telkens onderbroken en aangemaand om alles kort en bondig uiteen te zetten. Er werden haar geen bijkomende vragen gesteld en zij kreeg evenmin de kans om misverstanden recht te zetten. Verzoekende partij meent dan ook dat haar thans geen vermeende tegenstellingen kunnen worden verweten tussen haar verklaringen op de DVZ en het gehoor op het CGVS. Zij volhardt in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS.”

Tevens betwist verzoeker dat hij en verzoekster tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het verloop van het incident op 16 oktober 2019. Hij zet hierover het volgende uiteen:

“Verwerende partij heeft niet ingezien hoe ingrijpend deze gebeurtenis was in het leven van verzoekende partij en haar partner. Er was inderdaad 1 persoon die de wapen richtte op verzoekende partij, 2 anderen stonden op de uitkijk.

Wat het bedrag betreft, vroegen de bendeleden 20 dollar, maar verzoekende partij kon er maar 10 geven.”

Verder stelt verzoeker dat de adjunct-commissaris-generaal zich doorheen de hele beslissing op details baseert en de essentie van zijn relaas en vrees volledig uit het oog verliest. Hij wijst op de motivering over het vermeende seksueel misbruik van zijn zonen en repliceert hierop als volgt:

“Het misbruik van M. (...) had de partner van verzoekende partij verzwegen voor haar. Immers, haar neef was een bendelid en hij had haar bedreigd en gezet dat ze zich koest moest houden, waardoor zij hierover niet heeft durven spreken tegen haar partner.”

Verzoeker vervolgt:

“Verzoekende partij, haar partner en hun kinderen hebben bijzonder veel meegemaakt en zijn erg getraumatiseerd. Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik enige vorm van inlevingsvermogen getoond in de situatie van verzoekende partij.

Verzoekende partij diende klacht in, zocht hulp bij haar eigen autoriteiten, maar zelfs dat bracht geen enkele soelaas.

Dat de politie niet veel kan/veel doen, blijkt uit objectieve rapporten: de politie in El Salvador is bijzonder corrupt en werkt vaak samen met bendeleden en informatie doorspeelt naar hen:

p. 78-80 Country Policy and Information Note van januari 2021 (stuk 3)

(...)

Verzoekende partij vreest voor haar leven en het leven van haar kinderen. Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik de gegrondheid van de vrees voor het leven van verzoekende partij.

Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij werd er bedreigd. Zij kon geen kant meer op.

Verwerende partij focust zich op details en verliest de essentie, de gebeurtenissen en de vrees van verzoekende partij volledig uit het oog. Dit is niet ernstig en toont een totaal gebrek aan inlevingsvermogen in de situatie van verzoekende partij aan.

Uit de motivering van de adjunct-commissaris-generaal blijkt volgens verzoeker hoe onredelijk en onvoorzichtig zij te werk is gegaan bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Verzoekster herneemt in haar enig middel integraal bovenstaande argumentatie van verzoeker over de door hem voorgehouden problemen met bendeleden die hem zouden hebben afgeperst en bedreigd. Daarnaast laat zij het volgende gelden ten aanzien van de vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat zij bij de DVZ niets heeft vermeld over de door haar aangehaalde persoonlijke problemen: *“Verzoekende partij heeft dat inderdaad niet vermeld op de DVZ omdat haar man hier niet van op de hoogte was. Zij wist op dat ogenblik ook niet hoe het verhoor op de DVZ zou verlopen, wat er aan haar man verteld zou worden en wat niet. Gezien haar man hier niet van op de hoogte was, durfde zij dat ook (nog) niet te vermelden op de DVZ.*

Verwerende partij doet de persoonlijke problemen die verzoekende partij heeft gekend af als ‘merkwaardig’ en meent geen verder onderzoek te moeten doen, omdat het dan voor haar ipso facto ongeloofwaardig zou zijn. Dit is niet ernstig. Het is niet omdat verwerende partij iets ‘merkwaardig’ vindt, dat het daarom niet op die manier zou zijn voorgevallen. Verwerende partij heeft zich klaarblijkelijk niet kunnen inleven in de situatie van verzoekende partij. Zij is op een erg onzorgvuldige manier te werk gegaan bij de beoordeling van de persoonlijke problemen van verzoekende partij.”

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat waar de adjunct-commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, zij toch meent dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en stellen niet te begrijpen hoe de adjunct-commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij naar El Salvador kunnen terugkeren zonder gevaar voor hun leven.

Het rapport waarop de adjunct-commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekende partijen bovendien achterhaald. Zij betogen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is en dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeren zij uit het artikel *“El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* uit The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“A Nation Held Hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekende partijen voegen hier nog het volgende aan toe:

“Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.”

Verzoekende partijen besluiten dat de adjunct-commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften wordt de *Country Policy and Information Note “El Salvador: Fear of gangs”* van UK Home Office van januari 2021 als nieuw stavingstuk gevoegd.

3.2.2. Op 27 september 2021 legt verwerende partij in beide zaken overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus *“El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met bendeleden in Sensuntepeque, waar zij voor hun vertrek woonden. Verzoeker zou in El Salvador tot 2013 bij het openbaar vervoer hebben gewerkt en dagelijks zijn afgeperst door de bendes die actief waren in de zones waar hij reed. Er zouden ook geregeld collega's van hem zijn vermoord. Omwille van die problemen zou hij in 2013 naar de Verenigde Staten vertrokken zijn. Begin 2016 zou verzoeker naar El Salvador teruggekeerd zijn nadat hij ervan op de hoogte werd gebracht dat zijn zoon A. I. seksueel was misbruikt. Als gevolg van dit misbruik zou A. I. met psychologische problemen kampen die nog zouden zijn verergerd toen een neef van verzoekster in februari 2016 werd vermoord, naar verluidt omdat hij zich inliet met de bende MS. In juni 2019 zou verzoeker op vraag van de oom bij wie hij in de Verenigde Staten zou hebben verbleven de verantwoordelijkheid op zich hebben genomen voor de betaling van de kosten van de bouw van een huis in El Salvador. Vervolgens zou verzoeker een aantal keren zijn bedreigd door bendeleden die hem daarbij ook zouden hebben afgeperst. Naar aanleiding van één van die incidenten – op 16 oktober 2019 zou verzoeker bedreigd zijn met een steekwapen toen hij met zijn zoon A. I. op weg was naar het ziekenhuis voor een afspraak – zou verzoeker een aangifte hebben ingediend bij de politie. Enkele dagen na het incident op 16 oktober 2019 zouden bendeleden naar verzoeker zijn komen vragen in de buurt van het huis van zijn ouders in de wijk El Volcán, op een moment dat verzoeker er niet was. Eind oktober 2019 zou verzoeker door bendeleden zijn opgebeld en afgeperst. Ze zouden vijfduizend dollar van hem hebben geëist en ermee gedreigd hebben hem of zijn familie iets aan te doen indien hij niet zou betalen. Daarop zou verzoeker opnieuw aangifte hebben gedaan bij de politie, die aangaf rekening te zullen houden met de nieuwe feiten en vaker in de buurt te zullen patrouilleren. Verzoekster verklaart dat zij vanaf september 2019 op vraag van haar broer, die op dat moment in de Verenigde Staten woonde, op drie verschillende momenten bij het huis van een bendelid met de bijnaam G. geld moest achterlaten. Dit bendelid zou haar op gegeven moment ook zijn beginnen bellen omdat hij wilde dat zij bij hem zou zijn. Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst omwille van voormelde problemen op 22 januari 2020 te hebben verlaten. Bij terugkeer stellen zij te vrezen dat zij of hun kinderen worden vermoord door de bendes, dat hun oudste zoon M. zal worden verplicht toe te treden tot een bende en dat de obsessieve stoornis van hun zoon A. I. zal verergeren. Daarnaast geeft verzoekster aan schrik te hebben dat het bendelid dat eerder zou hebben geprobeerd om met haar samen te zijn haar daartoe zou verplichten en haar kinderen of verzoeker iets zou aandoen indien zij zou weigeren.

De Raad is na lezing van de administratieve dossiers in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen hun vluchtmotieven niet aannemelijk maken.

Wat betreft de vrees die verzoekende partijen stellen te hebben omwille van de bedreigingen en afpersingen waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geweest, dient te worden gewezen op meerdere tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in hun verklaringen die de geloofwaardigheid van hun relaas onderuit halen.

Zo wijst de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker vooreerst terecht op het volgende:

“Om te beginnen leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af over uw werk bij het openbaar vervoer. U beweert namelijk dat u de route van Sensuntepeque naar San Lorenzo deed. Gevraagd of u iedere dag dezelfde route deed, bevestigt u dit (CGVS, p. 8-9). Volgens uw partner had u echter de route van het centrum van Sensuntepeque naar Los Llanitos en deed u in een bepaalde periode ook de route van het centrum van Sensuntepeque naar Copelolapan (CGVS (...), p. 10). Verder zouden er volgens u verschillende van uw collega's zijn vermoord in de periode dat u voor het openbaar vervoer werkte en zou u dagelijks afpersingsgeld hebben moeten betalen. De verklaringen over uw hieropvolgend gedrag zijn echter uitermate vreemd. U zou besloten hebben te stoppen met werken omwille van de zoveelste moord op een collega. U verklaart echter ook dat u een week later alweer terug ging werken, weer renta moest betalen, en dan maar opnieuw besloot te stoppen. Dat u eerst besluit te stoppen met werken omwille van de zoveelste moord op een collega, vervolgens toch terug gaat werken en dan stopt omdat u renta moest betalen is bevreemdend, gezien u daarvoor ook dagelijks renta moest betalen en dus kon verwachten dat dit opnieuw zou gebeuren (CGVS, p. 8-9). Het is bovendien eigenaardig dat, als u werkelijk omwille van uw problemen bij het openbaar vervoer naar de Verenigde Staten zou zijn gevlucht, u hier geen asiel aanvraag, maar er illegaal verbleef (CGVS, p. 7). Nog vreemder is dat uw partner, gevraagd naar hoe het komt dat er op haar DUI, die is aangevraagd in 2015 op een moment dat ze in El Volcán woonde, het adres van San Matias bevat, verklaart dat u eigenlijk naar de Verenigde Staten bent vertrokken om daar te gaan werken voor het huis

dat jullie zouden bouwen in El Salvador (CGVS (...), p. 9). Dat jullie verklaringen over deze problemen en uw verblijf in de Verenigde Staten niet coherent zijn, trekt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in twijfel, gezien uw partner de problemen die u had bij het openbaar vervoer linkt aan de problemen die u in 2019 gehad zou hebben (CGVS (...), p. 17)."

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschriften lijken te suggereren, wordt verzoekster niet verweten dat zij niet precies op de hoogte is van de routes die verzoeker reed als chauffeur bij het openbaar vervoer. Wel stelt de adjunct-commissaris-generaal terecht vast dat de routes die verzoeker volgens verzoekster reed niet stroken met zijn eigen verklaringen hierover. Overigens gaf verzoekster, tijdens haar persoonlijk onderhoud gevraagd welke route verzoeker deed, nergens aan hier niet goed van op de hoogte te zijn of niet zeker te zijn van haar antwoord, en voeren verzoekende partijen hun argumentatie *post factum* aan. Het betoog dat verzoeker het best geplaatst is om te weten welke routes hij reed, doet niets af aan de vastgestelde discrepantie met de verklaringen van verzoekster in dit verband.

De verduidelijking in de verzoekschriften dat verzoeker na te zijn gestopt met werken bij het openbaar vervoer opnieuw begon te werken voor het privétransportbedrijf van een vriend in de hoop dat de bendeleden hem gerust zouden laten wijzigt verder niets aan het feit dat verzoeker volgens zijn verklaringen dagelijks *renta* moest betalen aan de bendes gedurende de drie jaren dat hij bij het openbaar vervoer werkte en dat niet dit, maar de zoveelste moord op een collega, de reden was waarom hij er in 2016 mee stopte. Dat verzoeker na een week opnieuw aan de slag gaat en er vervolgens andermaal de brui aan geeft omdat bendeleden hem *renta* vragen, wat hij gelet op zijn eerdere ervaringen *nota bene* kon verwachten, kan niet worden beschouwd als een logische gang van zaken. Evenmin logisch is het feit dat verzoeker blijkens zijn eigen verklaringen omwille van deze problemen naar de Verenigde Staten zou zijn getrokken maar daar vervolgens geen asiel zou hebben aangevraagd, zoals door de adjunct-commissaris-generaal op pertinente wijze wordt opgemerkt en door verzoekende partijen niet wordt betwist, laat staan weerlegd. Verzoekende partijen laten tevens de hierboven aangehaalde pertinente vaststelling dat zij geen coherente verklaringen hebben afgelegd over de reden van verzoekers' verblijf in de Verenigde Staten geheel ongemoeid.

Vervolgens wijst de adjunct-commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoekende partijen geen coherente verklaringen hebben afgelegd over de bouw van het huis van de oom van verzoeker. Zij licht dit als volgt toe in hoofde van verzoeker:

"Zo is het al uitermate vreemd dat uw partner, gevraagd naar wie de bouwheer was, verklaart dat zijn naam A. (...) is, maar ze zijn familienaam niet weet (CGVS (...), p. 7), terwijl ze vervolgens, na een pauze, tijdens de uiteenzetting van jullie problemen wel vlot kan vertellen dat zijn naam O. A. F. (...) is (CGVS (...), p. 17). Dat u bovendien beweert het huis van uw oom te hebben afgewerkt (CGVS, p. 19), terwijl dit volgens uw partner nog niet was afgerond (CGVS (...), p. 7), is ook zeer eigenaardig. Ook over de hoe vaak u naar deze bouw ging verschillen jullie verklaringen. U beweert namelijk in totaal maar drie keer naar de bouw te zijn geweest (CGVS, p. 20). Uw partner stelt dan weer dat u hier twee à drie keer per week naar toe ging (CGVS (...), p. 6). Dat jullie verklaringen over deze bouw zo weinig coherent zijn, plaatst verdere vraagtekens bij uw problemen, gezien u beweert dat u een eerste maal bedreigd werd toen u naar de bank ging om geld te halen om materialen te kunnen kopen voor de bouw (CGVS, p. 24)."

Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij in hun verzoekschriften betogen dat verzoeker bedoelde dat zijn deel van de werken was afgewerkt, maar het huis zelf niet. Dit strookt immers niet met verzoekers verklaring dat hij erin geslaagd was het huis af te werken (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 19). Uit zijn verdere verklaringen blijkt dat de werken nog maar net gedaan waren toen hij naar België kwam en dat hij een laatste keer naar de bouw is gegaan om de werken te controleren nadat deze waren afgerond (*ibid.*, p. 20). De bewering als zou verzoeker bedoeld hebben dat zijn deel van de werken was afgerond strookt bovendien niet met de verklaringen van verzoekster dat hij de bouwwerken niet had afgemaakt en dat hij een laatste keer naar het huis ging om alle documenten en facturen daar achter te laten, waarna hij zijn oom zou hebben gezegd dat hij niet kon verder doen omdat hij naar België zou komen (adm. doss. verzoekster, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 15-16). Verzoekende partijen blijven verder in gebreke de overige vastgestelde incoherenties in hun verklaringen, die steun vinden in de notities van hun persoonlijk onderhoud, te verklaren of te weerleggen.

De adjunct-commissaris-generaal wijst er voorts op dat verzoekende partijen ook over de problemen zelf tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd en zet in dit verband in hoofde van verzoeker het volgende uiteen:

“Zo verklaart u initieel zeer summier dat u verantwoordelijk was voor de bouw, daarvoor een trip maakte tot Sensuntepeque, daar op die dag bedreigd werd met een steekwapen en die dag ook een aangifte hebt gedaan (CGVS, p. 22). Gevraagd om meer details te vertellen, geeft u slechts de datum van de dag dat u dit zou zijn overkomen, namelijk 16 oktober 2019 (CGVS, p. 23). Echter, wanneer u nogmaals de tijd krijgt om helemaal uw verhaal te vertellen, met meer details, blijkt dat u op 16 oktober 2019 helemaal geen trip maakte voor de bouw, maar dat u op weg zou zijn geweest samen met uw zoon naar het ziekenhuis (CGVS, p. 23). U zou voor 16 oktober 2019 wel al twee keer eerder zijn benaderd door bendeleden die geld van u vroegen. U beweert hierover dat dit de eerste keer gebeurde begin juni 2019, de dag dat de bouw begon en bendeleden u twintig dollar vroegen toen u naar de bank ging om geld te halen voor de materialen van de bouw van het huis van uw oom (CGVS, p. 24). Deze verklaringen zijn echter tegenstrijdig met uw verklaringen bij DVZ. U verklaarde daar namelijk dat nadat de bouw begon, u materialen ging halen en gevolgd werd door enkele personen die u op een dwaalspoor kon brengen, en vervolgens pas drie keer benaderd werd (DVZ vragenlijst, p. 1, punt 5). Als u al een keer eerder bendeleden op een dwaalspoor hebt gebracht, kan het bijgevolg niet zijn dat u de dag dat de bouw begon een eerste keer aangesproken werd om twintig dollar te betalen, zoals u bij het CGVS verklaarde. Bovendien situeert uw partner de eerste keer dat u werd benaderd niet begin juni, maar pas begin september 2019 (CGVS (...), p. 24).

U beweert een tweede keer benaderd te zijn midden juni, toen u een elektriciteitsrekening moest betalen (CGVS, p. 24). Uw partner verklaart initieel echter dat de tweede keer dat u benaderd werd door bendeleden was toen u terugkwam van het ziekenhuis met uw zoontje A. (...) (CGVS (...), p. 17). Wanneer haar vervolgens gevraagd werd hoe vaak u bedreigd werd, antwoordt ze eerst compleet naast de kwestie en de vraag moet haar nog eens herhaald worden voor ze kan zeggen dat u drie keer bedreigd bent geweest. Gevraagd naar wanneer de tweede keer was, stelt ze dat u materialen ging kopen (CGVS (...), p. 24), dus niet dat u terugkwam van het ziekenhuis zoals ze het eerst voorstelde, noch dat u een elektriciteitsrekening ging betalen zoals u beweert. Bovendien situeert uw partner deze bedreiging opnieuw op een ander moment dan u doet, zij beweert namelijk dat u een tweede keer werd benaderd op het einde van september 2019 (CGVS (...), p. 24). Het is bovendien uiterst eigenaardig dat uw partner bij DVZ slechts melding maakt van twee incidenten in 2019 waar u geld moest betalen (DVZ vragenlijst (...), p. 1-2, punt 5) en ook uw aangifte vermeldt maar twee dergelijke incidenten, en geen drie zoals u bij het CGVS beweert. Daarbij dient er ook op gewezen te worden dat u maar een zeer vage beschrijving van dit eerste incident bij de politie liet optekenen. U stelt er dat u op een keer in Sensuntepeque was, en laat na te vertellen wanneer dit gebeurde. Daarnaast geeft u de zeer vage omschrijving dat u er bezig was wat dingen te regelen (document 5). Dat u zo weinig specifieke informatie geeft over deze gebeurtenis aan de politie, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.”

Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen in zoverre zij de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen toeschrijven aan het feit dat hij bij de DVZ amper de kans zou hebben gekregen om zijn relaas te doen, er telkens zou zijn onderbroken en aangemaand om alles kort en bondig uiteen te zetten en geen bijkomende vragen zou hebben gekregen, noch de kans om misverstanden recht te zetten. De Raad stelt op basis van de vragenlijst in verzoekers administratief dossier vast dat aan verzoeker bij de DVZ gevraagd werd een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Uit de schriftelijke neerslag van zijn verklaringen kan niet blijken dat verzoeker de tijd of gelegenheid niet zou hebben gehad om de kernelementen van zijn relaas uiteen te zetten of dat hij daarbij voortdurend zou zijn onderbroken (adm. doss. verzoeker, stuk 8, Deel DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). De omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ werd aangemaand het kort te houden, doet niets af aan de verwachting dat zijn verklaringen met betrekking tot de kern van zijn relaas overeenstemmen met de verklaringen die hij later op het CGVS aflegt. Overigens heeft verzoeker, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschriften voorhouden, op het CGVS bevestigd dat de tolk bij de DVZ zijn verklaringen heeft voorgelezen en dat hij een aantal misverstanden heeft kunnen rechtzetten. Op het CGVS kreeg verzoeker bovendien de kans om correcties aan te brengen in voormelde vragenlijst, doch de Raad stelt vast dat verzoeker er geen melding van maakte dat foutief zou zijn genoteerd dat hij een eerste keer gevolgd werd door verdachte personen die hij op een dwaalspoor kon brengen (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 3-4). Daargelaten deze tegenstrijdigheid met de verklaringen die verzoeker op het CGVS aflegde, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen enkele verklaring of verschoning bieden voor de hierboven aangehaalde interne incoherenties in het relaas dat verzoeker heeft uiteengezet op het CGVS, noch voor de incoherenties tussen hun beider verklaringen. Evenmin bieden verzoekende partijen enige verklaring

voor het uiterst summiere en vage karakter van de verklaringen die zijn opgenomen in de voorgelegde aangifte. De desbetreffende vaststellingen vinden steun in de administratieve dossiers en blijven bijgevolg onverminderd overeind. Door eenvoudigweg te volharden in één versie van de feiten worden de gedane vaststellingen noch opgeheven, noch weerlegd.

Verder wijst de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker terecht op de volgende tegenstrijdigheden in de verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd over het verloop van het incident op 16 oktober 2019:

“U beweert niet te kunnen zeggen of het nu twee of drie bendeleden waren die u bedreigden die dag (CGVS, p. 24-25) en ook uw partner stelt dat u die dag bedreigd werd door twee à drie personen (CGVS (...), p. 17). Het is dan toch zeer vreemd dat jullie allebei bij DVZ vermeldden dat u die dag door drie personen zou bedreigd geweest zijn (DVZ vragenlijst, p. 1, punt 5; DVZ vragenlijst (...), p. 2, punt 5). In de aangifte die u deed, maakt u bovendien slechts gewag van één persoon die u op 16 oktober 2019 zou hebben bedreigd (document 5). U zou verder op 16 oktober 2019 maar tien dollar betaald hebben aan de bendeleden (CGVS, p. 24), iets waar u van beweert dat het bij DVZ foutief zijn genoteerd als twintig dollar (CGVS, p. 3). Nochtans verklaarde ook uw partner bij DVZ dat u die dag twintig dollar hebt gegeven aan de bendeleden (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). U verklaart hier bovendien over dat u hen wel tien dollar gaf, maar dat ze u om twintig dollar hadden gevraagd (CGVS, p. 24), terwijl u in uw klacht liet optekenen dat ze u die dag om tien dollar vroegen (document 5).”

De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het hen toekomt bovenstaande motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in hun verzoekschriften te wijzen op het ingrijpend karakter van deze gebeurtenis en – louter *post factum* – aan te voeren dat één persoon een wapen richtte op verzoeker en twee anderen op de uitkijk stonden, bieden verzoekende partijen geen afdoende verklaring of verschoning voor de vastgestelde discrepanties in hun verklaringen. Door verder louter te volharden in één versie van de feiten, met name dat de bendeleden twintig dollar vroegen maar verzoeker hen er maar tien kon geven, heffen verzoekende partijen de vastgestelde incoherenties niet op.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekende partijen de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker geheel ongemoeid laten:

“Nog stelt u dat u en uw zoon op 16 oktober 2019 jammer genoeg niet de auto hebben genomen, maar het openbaar vervoer (CGVS, p. 23). Uw partner verklaart nochtans dat jullie vanaf u bedreigingen begon te ontvangen een wagen gebruikten wanneer jullie het huis verlieten, afspraken hadden voor de kinderen of als u naar de werkzaamheden van het huis moest (CGVS (...), p. 5). Dat u dan toch nog het risico zou nemen om met het openbaar vervoer te gaan, kan niet overtuigen. Bovendien zijn uw verklaringen hierover niet coherent. U beweert namelijk eerst die dag het openbaar vervoer te hebben genomen, maar verklaart vervolgens wel dat jullie na de bedreiging, onmiddellijk gestopt zijn en uit de auto gestapt zijn (CGVS, p. 23).

Tevens zijn ook uw verklaringen aan het CGVS over het incident op 16 oktober 2019 tegenstrijdig met wat u in uw aangifte hebt laten optekenen. Ze stelt u bij het CGVS dat deze bedreiging plaatsvond om acht uur 's morgens (CGVS, p. 23), maar valt in de aangifte te lezen dat dit incident plaatsvond om 9u20 (document 5). U beweert verder dat u onmiddellijk nadat u werd bedreigd met een steekwapen op 16 oktober 2019 aangifte bent gaan doen bij de politie, en dit ook om acht uur 's ochtends, wat toch al eigenaardig is gezien u ook over het incident zelf verklaart dat het ook om acht uur 's ochtends plaatsvond (CGVS, p. 23). De aangifte verschilt echter opnieuw van uw verklaringen, daaruit blijkt namelijk dat u uw aangifte bent gaan indienen op 18 oktober 2019 om 15u35 (document 5), pas twee dagen later. Ook de reden waarom u dit exemplaar van uw aangifte hebt aangevraagd is uitermate vreemd. Zowel in de aanklacht als in de aanvraag voor de aanklacht (document 6) valt namelijk te lezen dat u dit op 24 oktober 2019 aanvraag om voor te leggen aan de school Ciudadela Don Bosco in Soyapango (document 5), waar u uw kinderen naartoe wilde sturen (CGVS, p. 7). U beweert echter ook dat u op 18 oktober 2019, zes dagen voor u dit document aanvraag, al besloten te hebben om het land te verlaten (CGVS, p. 23). Dat u dan nog de moeite zou doen om uw kinderen van school te laten veranderen, een verandering die u tevens maar beweert te hebben aangevraagd in november 2019 (CGVS, p. 7), is weinig geloofwaardig.

U verklaart verder dat u, vanaf u problemen begon te krijgen, begin juni 2019, wisselde tussen verschillende adressen, maar ook hierover zijn uw verklaringen onsamenhangend. Zo stelt u eerst dat u in het huis van uw vader bent geweest in El Volcán, en ook in San Matias en San Martin. Vervolgens gevraagd of u ook naar het huis in San Martin ging, stelt u van niet (CGVS, p. 15). Nog vreemder is dat uw partner verklaart aan het CGVS dat ze tussen 2013 en 2016 in El Volcán woonde, maar dat op haar DUI uitgereikt in 2015 niet het adres van El Volcán genoteerd staat. Dat jullie ook over jullie

woonplaatsen geen coherente verklaringen weten af te leggen, doet nog verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zeker gezien u beweert dat er nog bendeleden naar u zijn komen vragen in de buurt van het huis in El Volcán op 18 oktober 2019 (CGVS, p. 24-25).

Tevens zijn ook uw verklaringen over dit incident dat ze naar u zouden komen vragen zijn op 18 oktober 2019 niet coherent. Wanneer u gevraagd wordt hoeveel personen er u zijn komen zoeken, stelt u dat u het niet weet, en vervolgt u dat een vriend u zou hebben gezegd dat ze naar u zijn komen vragen en dat u moest oppassen, maar meer uitleg heeft u niet gekregen. Gevraagd wat ze juist gevraagd hebben aan uw vriend, en of ze ook nog bij andere mensen naar u hebben gevraagd, blijkt u opeens wel te weten dat het om twee personen gaat (CGVS, p. 25). U hiermee geconfronteerd dat u dan wel weet dat het twee personen zijn, beaamt dit enkel zonder enige uitleg te verschaffen hoe het komt dat u het even tevoren niet wist. U vertelt hier verder over, dat ze naar u zijn komen vragen op één à twee straten van uw huis in het kanton El Volcán. Het is dan toch wel opmerkelijk dat u dit bij DVZ verwoordde als dat ze u bij u thuis zijn komen zoeken (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5) en ook uw partner verklaart dat ze naar het huis van uw vader zijn gekomen (CGVS (...), p. 24). Ondanks dat ze u in de buurt van uw huis zouden zijn komen zoeken, keerde u ook nog eens terug naar dit huis in El Volcán. Dat u een dergelijk risico zou nemen, zelfs al is het om afscheid te nemen van uw vader, is niet geloofwaardig (CGVS, p. 25). Daarenboven leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af over wanneer dit plaatsvond. Uw partner verklaart namelijk dat ze u kwamen zoeken op 30 of 31 oktober 2019 (CGVS (...), p. 24), terwijl u verklaarde dat dit gebeurde twee dagen nadat u werd bedreigd op de bus, dus op 18 oktober 2019 (CGVS, p. 24-25). Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat het zeer vreemd is dat u na dit incident zou besloten hebben het land te verlaten, maar wel beweert al op 7 oktober 2019 uw vliegtickets gekocht te hebben, voor dit incident zelfs nog maar plaatsvond (CGVS, p. 23).

In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat uw houding absoluut geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade toont. Ofschoon u op 18 oktober 2019 al het besluit nam om het land te verlaten, en eind oktober 2019 ook nog een telefoontje zou hebben gekregen waarin er 5000 dollar geëist werd in ruil voor het leven van uw gezin (CGVS, p. 25-26), wachtte u nog meer dan drie maanden, tot 22 januari 2019 om uw land te verlaten. Als u effectief, zoals u beweert, voor het leven van u en uw gezin zou vrezen, kan men toch verwachten dat u zo snel mogelijk uw land verlaat. Uw excuus, dat dit de enige datum beschikbaar was en er toen net een aanbieding was en de prijs daardoor lager lag (CGVS, p. 23), kan niet overtuigen. Er vonden namelijk dagelijks vluchten plaats tussen San Salvador en Spanje, door onder andere Iberia (een kopie van de informatie waar het CGVS zich op baseert is toegevoegd aan het administratief dossier). U kon bovendien ook rekenen op de financiële steun van uw familie in de Verenigde Staten (CGVS, p. 22), dus ook de goedkopere prijs kan bezwaarlijk dienen als een goed excuus om uw vertrek uit te stellen. Verder reisde u via Spanje en Frankrijk naar België. Ondanks dat u zich in een EU-land bevond, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Uw poging tot verschoning, dat het uw hoofddoel was om in België te geraken omdat in België de wetten, de mensenrechten en de kinderrechten worden gerespecteerd (CGVS, p. 11-12), is onafdoende. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming indient.

Wat betreft de moord op de neef van uw partner, R. (...), moet er op gewezen worden dat de verklaringen van u en uw partner tegenstrijdig zijn met de documenten die jullie neerleggen. Zo stelt u dat zijn volledige naam C. R. G. C. (...) is (CGVS, p. 10). In het nieuwsartikel dat u neerlegt over zijn dood, valt echter de naam C. R. G. V. (...) te lezen (document 11). Dat de tweede familienaam van de neef van uw partner echter V. (...) zou zijn, is ook uitermate vreemd, gezien de tweede familienaam van uw partner en de familienaam van haar zus V. (...) is (CGVS (...), p. 15), en ook in zijn geboorteakte valt te lezen dat zijn familienaam C. R. G. V. (...) is (document 12). Het nieuwsartikel dat over de dood van R. (...) zou gaan, is overigens opgesteld in januari 2016. Ook dit is tegenstrijdig met uw verklaringen, gezien u beweert dat hij maar is vermoord op 11 februari 2016 (CGVS, p. 3). Verder is het nog uitermate vreemd dat u verklaarde al te weten dat R. (...) een bendelid was vanaf u was teruggekeerd uit de Verenigde Staten in januari 2016 (CGVS, p. 8, p. 10), terwijl uw partner beweert dat zij maar na de moord op haar neef te weten is gekomen dat hij zich aan het aansluiten was bij een bende tijdens de wake toen er een bendelid langs kwam bij het huis om dit (...) te vertellen (CGVS (...), p. 8). Wat betreft het certificaat van de lijklevering van de neef van uw partner en het document over de doodsoorzaak van de neef van uw partner, kan daar enkel uit worden vastgesteld dat hij is overleden, maar kan er niet uit worden afgeleid in welke omstandigheden dit overlijden plaatsvond."

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad tot de zijne gemaakt.

De adjunct-commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen voorts op dat verzoekende partijen ook over het seksueel misbruik van hun zonen geen eenduidige verklaringen hebben afgelegd. Zij motiveert hierover in hoofde van verzoeker als volgt:

“Zo is het toch al opmerkelijk dat u, gevraagd naar welke zoon seksueel misbruikt werd, enkel A. I. (...) vermeldt (CGVS, p. 11). Uw partner daarentegen beweert dat ook uw zoon M. (...) seksueel zou zijn misbruikt door haar neef R. (...) (CGVS (...), p. 9), iets dat jullie beiden ook nalieten te vermelden bij DVZ. Bovendien beweert ze hierdoor te zijn verhuisd van het huis van haar grootmoeder in San Matias, naar het huis van uw vader in El Volcán, waar ze zou gewoond hebben van 2013 tot 2016 (CGVS (...), p. 9). Nochtans staat op haar DUI aangevraagd in 2015 het adres van San Matias. Uw partner stelt dat ze dit niet heeft laten veranderen omdat ze in 2016 is teruggekeerd naar het huis van haar oma nadat R. (...) werd vermoord (CGVS, p. 9). Dit kan bezwaarlijk een goed excuus genoemd worden, gezien uw partner in 2015 niet kon weten dat Rafael in 2016 vermoord zou worden. Hierop gewezen komt ze plots met een andere verklaring af dat ze dit heeft laten staan omdat ze er een stuk grond zou krijgen van uw tante om een huis te bouwen, en u naar de VS bent vertrokken om daar te gaan werken voor dit huis (CGVS (...), p. 9). Dit antwoord is nog vreemder gezien u beweert naar de VS te zijn vertrokken omwille van bedreigingen van bendeleden (Cfr. supra). Bovendien duiden jullie als dader van dit seksueel misbruik de neef van uw partner R. (...) aan, die in 2016 zou zijn vermoord (CGVS, p. 9, 18). Dat u over zijn dood geen geloofwaardige verklaringen aflegt, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het misbruik van uw kinderen niet ten goede. Uw partner verklaart verder dat uw zoon A. (...) is misbruikt door R. (...), omwille van de goede band die ze hadden. Het is echter uitermate vreemd dat uw zoon A. (...) een goede band met R. (...) zou hebben kunnen opbouwen als uw partner omwille van het eerdere misbruik van uw zoon M. (...) door R. (...) zou zijn verhuisd naar El Volcán (CGVS (...), p. 9, 18). Hoe dan ook, is de dader van dit vermeende misbruik overleden. Het is bovendien uitermate vreemd dat in het klinisch verslag van uw zoon A. I. (...), er wel sprake is van seksueel misbruik, maar hierin te lezen valt dat ‘de neef hem wilde misbruiken’, niet dat hij dit effectief deed, bovendien geeft dit document, buiten deze ene verklaring, geen enkele indicatie over hoe dit seksueel misbruik is vastgesteld.”

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat verzoekster het misbruik van haar zoon M. voor verzoeker zou hebben verzwegen. Zij stellen in dit verband dat verzoeksters neef een bendelid was die haar had bedreigd en gezegd dat ze zich koest moest houden, waardoor zij hierover niet zou hebben durven spreken tegen verzoeker. Nog daargelaten dat het hier een loutere bewering betreft, dient te worden gewezen op de niet betwiste vaststelling dat verzoeksters neef in februari 2016 om het leven zou zijn gekomen. De door haar voorgehouden vrees voor haar neef kan aldus niet op afdoende wijze verklaren waarom verzoekster na diens dood zou hebben nagelaten verzoeker in te lichten over het misbruik dat hun zoon M. zou hebben ondergaan.

De Raad merkt voorts op dat verzoekende partijen ook de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker geheel onverlet laten:

“In dit verband dient ook te worden vermeld dat de overige medische documenten die u neerlegt geen enkel verband tonen met de door u aangehaalde problemen. Wat betreft de vrees die u aanhaalt voor uw kinderen, dat zij lijden aan ziektes en u niet naar het ziekenhuis kan gaan in El Salvador (CGVS, p. 28), blijkt uit uw verklaringen en documenten integendeel dat zij weldegelijk beroep kunnen doen op medische hulp en dat u zich hiervoor naar een kinderziekenhuis begaf (CGVS, p. 4). In zoverre u in El Salvador geen beroep zou kunnen doen op een behandeling voor bepaalde ziektes die uw kinderen zouden hebben, dient er op gewezen te worden dat dit buiten de bevoegdheid van het CGVS valt en u hiervoor gebruik kan maken van de daartoe geëigende procedures.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De paspoorten van u, uw partner en uw kinderen, uw DUI, de geboorteaktes van de kinderen en de documenten van uw reis, hebben slechts betrekking op jullie identiteit, reisweg en het moment dat u uw hotels geboekt hebt, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. De nieuwsartikels die u neerlegt hebben slechts betrekking op de algemene situatie op de plaats waar u woonde en houden geen verband met de door u aangehaalde feiten (CGVS, p. 5).

De vrees die u inroept dat uw zoon M. E. (...) bij terugkeer verplicht zal worden toe te treden tot een bende (CGVS, p. 28), is een louter hypothetische vrees die u niet hard maakt.”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde persoonlijke vrees voor een bendelid wordt in de tweede bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de eigen problemen die u aanhaalt, dat u geld moest achterlaten voor het bendelid ‘G. (...)’ en dat dit bendelid vervolgens wilde dat u bij hem zou zijn (CGVS, p. 19-23), dient er al eerst op gewezen te worden, dat u het naliet hier iets over te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Nochtans geeft u aan dat deze incidenten meespeelden in uw beslissing om het land te verlaten (CGVS, p. 20). Uw excuus, dat u hierover niets vertelde bij DVZ omdat uw partner hier niets van weet (CGVS, p. 21), kan niet overtuigen. U verklaarde namelijk aan het begin van uw persoonlijk onderhoud dat u bij DVZ alle redenen had verteld waarom u uw land hebt verlaten (CGVS, p. 3). Bovendien hadden u en uw partner aparte interviews bij DVZ. Hierop gewezen, valt u slechts in herhaling door te stellen dat u niets hebt gezegd omdat u niet wist hoe uw partner zou reageren (CGVS, p. 21). Nog vreemder is dat, gevraagd naar uw leven in San Matias, u expliciet zegt dat er voor u geen probleem was want dat u daar opgegroeid bent, dat ze u daar kenden en u daar zagen (CGVS, p. 13). Dat u dit ‘eigen probleem’ dan op geen enkel eerder moment hebt verteld, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

U legt verder ook bezwarende verklaringen af over wie op de hoogte is van uw problemen. Zo verklaart u initieel dat enkel uw tante en uw neefje M. (...) op de hoogte zijn van dit probleem (CGVS, p. 20). Vervolgens blijkt echter dat ook uw moeder op de hoogte is van het feit dat u geld moest achterlaten op vraag van uw broer (CGVS, p. 23). Het is bovendien uitermate vreemd dat u hierover niet praatte met uw partner, gezien de beweerde problemen die hij ook zou hebben op dat moment en u toch logischerwijs met elkaar zou bespreken of jullie werden gevisieerd door dezelfde bendeleden. Het is tevens zeer eigenaardig dat u verschillende keren herhaalt dat uw partner van niets weet (CGVS, p. 19, 21), terwijl u verklaart dat hij weldegelijk iets vermoedde toen er vier bendeleden langs uw huis in San Matias langskwamen op 24 december 2019 (CGVS, p. 20, 21).

U stelt overigens over deze vier bendeleden van de MS die op 24 december 2019 langskwamen, dat u niet weet of ze voor u kwamen of voor uw partner en dat uw partner hen weldegelijk gezien heeft (CGVS, p. 21-22). De reactie van uw echtgenoot zoals u ze omschrijft, met name dat hij naar buiten ging om te kijken en vervolgens terug naar binnen is gegaan omdat hij niet op de hoogte was van uw probleem is niet aannemelijk, gezien zijn eigen problemen op dat moment (CGVS, p. 21). Het is bovendien zeer vreemd dat als hij werkelijk vier bendeleden van de MS zou hebben zien langs komen bij uw woonplaats in San Matias, hij hier niets van zou vermelden aan het CGVS.

Ook over wanneer u voor uw broer moest geld gaan achterlaten voor dit bendelid zijn uw verklaringen niet overtuigend. Een eerste maal gevraagd wanneer u het geld moest geven of achterlaten, antwoordt u naast de kwestie dat u het deed op vraag van uw broer, dat uw tante en uw neef de enige waren die op de hoogte waren en u hierdoor niet hebt getwijfeld toen Carlos voorstelde het land te verlaten. Nogmaals gevraagd wanneer u het geld moest geven, waar en hoe vaak, geeft u het weinig concrete antwoord dat u het elke twee weken moest geven. De vraag wordt u nog eens een derde maal gesteld voor u het antwoord formuleert dat het in september van vorig jaar plaatsvond (CGVS, p. 20). Dat uw verklaringen aan het CGVS over deze problemen coherentie en plausibiliteit ontberen, doen benevens de omissie ervan voor de DVZ verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven van de tweede bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in haar administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Zij volhardt immers zonder meer in haar eerdere verklaring dat zij over haar persoonlijke problemen niets heeft vermeld bij de DVZ omdat zij niet wou dat haar man hiervan op de hoogte zou worden gebracht, wat omwille van de in de tweede bestreden beslissing aangehaalde pertinente redenen niet kan overtuigen. Verder kan uit bovenstaande concrete en pertinente motieven niet blijken dat de adjunct-commissaris-generaal verzoeksters persoonlijke problemen louter als “merkwaardig” afdoet en zonder verder onderzoek heeft besloten dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. De door de adjunct-commissaris-generaal aangehaalde vaststellingen en overwegingen zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden betwist, door de Raad overgenomen. Zij volstaan om in navolging van de adjunct-commissaris-generaal te besluiten dat aan de door verzoekster voorgehouden persoonlijke problemen en vrees geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden persoonlijke vrees voor de bendes in El Salvador niet aannemelijk hebben gemaakt. Bijgevolg is hun betoog dat zij daar niet op de bescherming van de nationale autoriteiten konden rekenen niet dienstig. Verzoekende partijen tonen dit overigens niet aan. Uit hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten blijkt dat de politie een verklaring heeft afgenomen toen verzoeker aangifte ging doen naar aanleiding van het incident op 16 oktober 2019 en

dat de politie bevestigde dat er een onderzoek lopende was toen verzoeker eind oktober 2019 opnieuw aangifte ging doen naar aanleiding van een telefonische bedreiging die hij zou hebben ontvangen. De politie zou verzoeker toen verzekerd hebben dat er rekening zou worden gehouden met de nieuwe feiten en dat ze hem beter zou beschermen (adm. doss. verzoeker, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 26). Hoewel verzoekende partijen nog tot 22 januari 2020 in El Salvador zouden zijn gebleven, blijkt uit hun verklaringen niet dat verzoeker na eind oktober 2019 nog door zijn belagers zou zijn gecontacteerd of lastiggevallen. De bij de verzoekschriften gevoegde algemene informatie over corruptie bij de politie (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3) doet geen afbreuk aan deze vaststellingen en is dan ook niet dienstig.

Waar verzoekende partijen betogen dat zij en hun kinderen bijzonder veel hebben meegemaakt en erg getraumatiseerd zijn, stelt de Raad vast dat zij geen medische attesten voorleggen waaruit kan blijken dat hun oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zouden zijn om coherente en correcte verklaringen af te leggen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming. Bovendien hebben noch verzoekende partijen, noch hun advocaat tijdens de persoonlijke onderhouds gesprekken op een dermate psychische problematiek dat verzoekende partijen niet in staat zouden zijn om hun relaas naar behoren uiteen te zetten. Verzoekende partijen laten bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma hun verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin tonen zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op (de motivering van) de bestreden beslissingen. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielaanvraag verhaal zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Voor het overige verwijzen verzoekende partijen naar de door hen afgelegde verklaringen over de gebeurtenissen die hen ertoe gedwongen zouden hebben hun land van herkomst te verlaten, menen zij dat de adjunct-commissaris-generaal de ernst van de situatie in El Salvador minimaliseert en focust op details en verwijten zij haar een "*totaal gebrek aan inlevingsvermogen*" in hun situatie. Zodoende weerleggen noch ontkrachten zij evenwel de hoger aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers. De Raad herhaalt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven.

In zoverre verzoekende partijen nog zouden aanvoeren dat zij louter op basis van hun verblijf in het buitenland bij terugkeer naar hun land van herkomst in vluchtelingenrechtelijke zin zullen worden vervolgd of een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaald behandeling, verwijst de Raad vooreerst naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat zij hun beweerde problemen met bendeleden niet aannemelijk maken. Verder wijst de Raad er op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Zoals hoger is komen vast te staan, slagen verzoekende partijen hier niet in.

Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico in zijn hoofd. Wat betreft de door verzoekster aangehaalde vrees dat haar zonen na terugkeer naar hun land van herkomst zouden worden gerekruteerd of ontvoerd, motiveert de adjunct-commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Inzake uw vrees dat uw jongens zich zouden moeten aansluiten bij een bende of dat ze ontvoering riskeren waarbij u aanhaalt dat er zijn twee jongens uit de familie van uw oma zijn die uit de Verenigde Staten terugkeerden iets overkomen is, dient gesteld te worden dat deze vrees weinig concreet is. Eén jongen is verdwenen en jullie weten sindsdien niets over die jongen, een andere jongen waarvan u de naam nooit gevraagd heeft, is overleden zonder dat jullie weten wat er met hem gebeurd is (CGVS, p. 25). Deze hypothesen dat uw zonen iets gelijkaardigs zou kunnen overkomen, volstaan echter niet om er in uw hoofde een persoonlijk risico af te leiden.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier van verzoekster, zijn deugdelijk en terecht en worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan weerlegd.

De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun problemen met de bendes in hun land van herkomst niet aannemelijk maken en dat hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico lopen om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt

en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN